

523.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 8 maja 1923 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 31 marca 1922 r. o uposażeniu profesorów i pomocniczych sił naukowych w szkołach akademickich.

Na zasadzie art. 11 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. o uposażeniu profesorów i pomocniczych sił naukowych w szkołach akademickich (Dz. U. R. P. № 28 poz. 226) zarządza się co następuje:

Do art. 4 i 5:

§ 1. Uposażenie adjunkta, kustosza, konstruktora, prosektora, obserwatora i starszego asystenta przyznane być może zgodnie z art. 66 ustawy z dn. 13 lipca 1920 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. № 72, poz. 494) jedynie tym pomocniczym siłom naukowym, które posiadają prawo do dodatku za studia wyższe w myśl art. 4 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429).

§ 2. Osobisty dodatek naukowy może być przyznany jedynie tym pomocniczym siłom naukowym, które:

- najmniej od roku zajmują stanowisko adjunkta, kustosza, konstruktora, prosektora, obserwatora lub starszego asystenta, oraz
- wyróżniają się swą działalnością naukową wśród ogółu pomocniczych sił naukowych.

Do art. 8:

§ 3. Wynagrodzenie asystenta młodszego (demonstratora, elewa) wynosi:

- Jeżeli nie posiada studjów wymaganych dla przyznania dodatku za studia wyższe, w zasadzie 50% płacy zasadniczej asystenta starszego, jednak bez wliczenia dodatku za wysługę lat i studia wyższe oraz 50% dodatku drożyznianego, obliczonego według faktycznych stosunków rodzinnych i klasy miejscowości; wynagrodzenie to może być dla pomocniczej siły naukowej szczególnie kwalifikowanej podniesione przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego do 75% tychże poborów.
- Jeżeli posiada studia, wymagane dla przyznania dodatku za studia wyższe w pierwszym roku służby 75% płacy zasadniczej asystenta starszego, jednak bez wliczenia dodatku za wysługę lat i studia wyższe oraz 75% dodatku drożyznianego, obliczonego według faktycznych stosunków rodzinnych i klasy miejscowości, w drugim i trzecim roku służby 100% tychże poborów.

W tym samym stosunku będą asystenci młodsi (demonstratorowie, elewi) otrzymywać wszelkie pobory niestałe i uboczne.

§ 4. Jeżeli jednak asystent młodszy (demonstrator, elew) pozostaje pozatem w służbie państwowej lub samorządowej, wynagrodzenie jego nie może przenosić 50% płacy zasadniczej asystenta starszego bez wliczenia dodatku za wysługę lat i studia wyższe oraz 50% dodatku drożyznianego, obliczonego według faktycznych stosunków rodzinnych i klasy miejscowości. Nadto warunkiem przyznania tego wynagrodzenia jest zezwolenie władzy służbowej funkcjonariusza na objęcie stanowiska asystenta młodszego (demonstratora, elewa). Adjunkt, kustosz, prosektor, konstruktor, obserwator, lub starszy asystent nie może być jednocześnie asystentem młodszym (demonstratorem, elewem).

§ 5. Wynagrodzenie za zastępstwo katedry, jeżeli zastępca odbywa najmniej pięć godzin wykładów tygodniowo, nie licząc ewentualnego kierownictwa zakładu naukowego, wynosi:

- Gdy zastępca nie pozostaje w służbie państwowej lub samorządowej, 75% uposażenia przywiązanego do danej katedry na zasadzie art. 1 i 2 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 28 poz. 226) bez dodatku za wysługę lat.
- Gdy zastępca pozostaje w służbie państwowej lub samorządowej, 50% tego uposażenia. Nadto warunkiem przyznania tego wynagrodzenia jest zezwolenie władzy służbowej pracownika na objęcie zastępstwa.

Zastępca, pobierający wynagrodzenie w myśl punktu a), jest uważany za pozostającego w służbie państwowej.

Jeżeli zastępca wyklada mniej niż pięć godzin tygodniowo, wynagradza się zastępstwo jak wykłady i ćwiczenia, dla których nie istnieją odrębne katedry (§ 8).

§ 6. Wynagrodzenie zastępców asystentów, spełniających wszystkie obowiązki, przywiązane do etatowego stanowiska asystenta, jest takie same, jak asystentów młodszych.

W ramach etatu jest dozwolone powierzenie zastępczo obowiązków pomocniczej siły naukowej w zakresie częściowym za wynagrodzeniem częściowym, a mianowicie obliczonym w stosunku do rozmiaru powierzonych zastępcy zajęć na zasadzie stawek wymienionych w § 3. Takie zastępstwo częściowe może być powierzane również innej pomocniczej siły naukowej, zajętej w tej samej lub innej szkole akademickiej, pod warunkiem jednak, iż nie uszczupli to jej właściwych obowiązków.

Sposobem wyżej wskazanym wolno rozdzielić obowiązki, wynagrodzenie danego etatu między więcej osób.

§ 7. Jeżeli wynagrodzenie asystenta młodszego (demonstratora, elewa), zastępcy profesora, lub zastępcy asystenta, określone niniejszym rozporządzeniem, jest niższe od uposażenia, jakie mu przysługiwało według ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu profesorów, innych wykładających i pomocników naukowych w państwowych szkołach akademickich (Dz. U. R. P. № 65 poz. 432), będzie on pobierał, jak długo pozostaje na obecnym stanowisku, nie dłużej jednak niż po koniec września

1923 r., wynagrodzenie równe temu uposażeniu, o ile nominacja na rok szkolny 1922/23 dokonana została przed 1 października 1922 r.

§ 8. Wynagrodzenia za wykłady i ćwiczenia, dla których nie istnieją odrębne katedry, o ile nakazane są potrzebami nauczania i zlecone przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wynosi miesięcznie za jedną godzinę wykładu tygodniowo $\frac{1}{10}$ część miesięcznych poborów profesora nadzwyczajnego w danej szkole akademickiej, samotnego, z wyłączeniem dodatków: naukowego, za wysługę lat i studja wyższe, a połowę tej kwoty za jedną godzinę ćwiczeń tygodniowo.

Wynagrodzenia za wykłady i ćwiczenia zlecone z którymi połączone są zajęcia dodatkowe, oblicza się od liczby godzin tych wykładów, lub ćwiczeń powiększonej o jedną godzinę wykładów tygodniowo.

Najwyższy wymiar, według którego mogą być wynagrodzone wykłady lub ćwiczenia zlecone jednej osobie, o ile wymiar ten nie wynika z przepisów o organizacji studjów, wynosi pięć godzin wykładów, lub sześć godzin ćwiczeń tygodniowo.

Za wykłady i ćwiczenia zdwojone (dublowane) Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może przyznać wynagrodzenie w wysokości połowy wynagrodzenia ustalonego w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

§ 9. Wynagrodzenie za lekcje lektorów równa się wynagrodzeniu ustalonemu w § 8 za ćwiczenia. Najwyższy wymiar, według którego mogą być wynagradzane lekcje lektorów wynosi w zasadzie cztery godziny tygodniowo; podwyższenie tego wymiaru może nastąpić jedynie na zasadzie zezwolenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 10. Wynagrodzenia unormowane niniejszem rozporządzeniem płatne są według zasad ustalonych w art. 8 i 9 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429), z tem, że wynagrodzenia, wymienione w § 8 i 9 płatne są z wyłączeniem miesięcy wakacyjnych: lipca, sierpnia i września.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze ma zastosowanie do funkcjonarjuszów tych wszystkich szkół, na które Rada Ministrów rozciągnęła w myśl art. 9 odnośne postanowienia wymienionej na wstępie ustawy.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 1 stycznia 1922 r.

Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *J. Mikułowski-Pomorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*
